

CAPÍTOL I

Sir Walter Elliot de Kellynch Hall, a Somersetshire, era un home que mai no agafava per pròpia voluntat cap altre llibre que no fos *Els annals dels baronets*, que li oferia distracció les estones mortes, o consol en els moments de nerviosisme; amb aquests volums, el seu esperit s'omplia d'admiració i respecte contemplant els pocs vestigis que quedaven dels antics privilegis, i qualsevol sensació desagradable que li provoquessin els afers domèstics es convertia de manera natural en pena i menyspreu mentre passava les pàgines dels títols que s'havien creat de zero al llarg del darrer segle, i encara que les altres pàgines no li interessessin gaire, no es cansava mai de llegir la seva pròpia història. Aquesta era la pàgina per la qual sempre s'obria el seu volum preferit:

ELLIOT DE KELLYNCH HALL

Walter Elliot, nascut l'1 de març de 1760, casat el 15 de juliol de 1784 amb Elizabeth, filla de James Stevenson, cavaller de South Park, al comtat de Gloucester, que morí el 1800, amb qui ha tingut Elizabeth, nascuda l'1 de juny de 1785; Anne, nascuda el 9 d'agost de 1787; un nen que va néixer mort el 5 de novembre de 1789, i Mary, nascuda el 20 de novembre de 1791.

Així era el paràgraf tal com s'havia imprès originalment, però Sir Walter l'havia millorat, per informar-se a si mateix i la seva família, afegint-hi aquestes paraules després de la data de naixement de la Mary: «Casada, 16 de desembre de 1810, amb Charles, primogènit i hereu de Charles Musgrove, cavaller d'Uppercross, comtat de Somers-

set», i incloent-hi el dia i el mes exactes en què havia perdut la seva dona.

Després venia la història i la puixança de la família, antiga i respectable, en els termes habituals: que primer havien estat establerts a Cheshire i molt apreciats a Dugdale, on havien actuat de governadors i havien representat el districte en tres parlaments successius; les seves mostres de lleialtat i la concessió del títol de baronet en el primer any de regnat de Carles II, i totes les Marys i Elizabeths amb què s'havien casat, que ocupaven ben bé dues pàgines en dotzè, fins acabar amb l'escut i el lema: «Seu principal, Kellynch Hall, comtat de Somerset», i un cop més, un afegitó amb la lletra de Sir Walter mateix al final: «Hereu presumpte, William Walter Elliot, cavaller, besnet del segon Sir Walter».

Tot el caràcter de Sir Walter Elliot era vanitat: vanitat sobre la seva persona i sobre la seva posició. Havia estat molt atractiu de jove, i ara, a cinquanta-quatre anys, encara feia força goig. Poques dones tenien més bona opinió que ell de la seva aparença personal, i cap lacai de cap senyor a qui acabessin de concedir el títol de lord estaria més orgullós que ell de la seva posició social. Considerava que la benedicció de l'atractiu físic només estava per sota de la benedicció d'ostentar un títol de la noblesa, i per tant, com que ell unia aquests dos dons, es tenia a si mateix un gran respecte i una intensa devoció.

I ja els podia estar agraït, al seu atractiu i la seva categoria social, perquè sens dubte els devia haver-se casat amb una dona molt superior a res que s'hagués pogut merèixer per si mateix. Lady Elliot havia estat una dona excel·lent, sensata i dolça, al bon enteniment i una conducta de la qual no calia perdonar res, a banda de l'enamorament de jove que l'havia convertida en Lady Elliot. Ella sempre havia acceptat amb resignació, suavitzat o dissimulat els defectes del seu marit, i l'havia fet més respectable durant disset anys. I encara que no havia estat la criatura més feliç del món, havia sabut conformar-se amb els seus deures, els amics i les seves filles per estimar la vida i no abandonar-la

amb indiferència quan en va ser l'hora. Tres noietes, les més grans de les quals tenien setze i catorze anys, eren un llegat que li recava deixar enrere, o més ben dit, una càrrega que temia confiar a l'autoritat i la supervisió d'un pare beneït i presumit. Lady Elliot tenia, però, una amiga molt íntima, una dona sensata i digna que, de tant que l'apreciava, havia vingut a viure a prop seu, al poble de Kellynch, i era en l'amabilitat i els consells d'aquesta amiga que Lady Elliot confiava per reforçar i preservar els bons principis i l'educació que tant s'havia esforçat a donar a les seves filles.

Aquesta amiga i Sir Walter no es van casar mai, malgrat que alguns coneguts s'ho haguessin esperat. Havien passat tretze anys des de la mort de Lady Elliot i encara eren amics propers i ben avinguts, però l'un continuava vidu, i l'altra, vídua.

Que Lady Russell, per la seva edat i el seu caràcter, i tenint en compte la seva comodíssima situació econòmica, no tenia per què plantejar-se un segon matrimoni, és una cosa que no cal ni explicar al públic, que té per costum prendre's pitjor que una vídua torni a casar-se que no pas que no ho faci; però que Sir Walter s'hagués mantingut solter tot aquest temps sí que requereix una explicació.